

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Č. T., a. s.**, zastoupen JUDr. Karlem Muzikářem, advokátem, se sídlem Křižovnické nám. 1/193, Praha 1, proti **žalovanému: Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2004, č. j. 28 Ca 792/2002 - 53,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2004, č. j. 28 Ca 792/2002 - 53, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný vydal dne 1. 10. 2002 cenové rozhodnutí č. 02/2002, kterým se vydávají pevné ceny vytáčeného přístupu ke službám sítě Internet prostřednictvím pevné veřejné telekomunikační sítě společnosti Č. T., a. s. Rozhodnutí bylo zveřejněno v Telekomunikačním věstníku. Tímto cenovým rozhodnutím - s odkazem na § 95 bod 7 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o telekomunikacích“), § 2b odst. 2 zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, a § 1 odst. 6 a § 10 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, stanovil žalovaný v čl. 1 pevné ceny, v čl. 2 stanovil určené podmínky s tím, že toto cenové rozhodnutí nabývá účinnosti 1. 10. 2002.

Žalobou podanou dne 29. 11. 2002 u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení cenového rozhodnutí. Namítal zejména, že žalovaný napadeným cenovým rozhodnutím stanovil pevnou cenu za službu vytáčeného přístupu ke službám sítě Internet

prostřednictvím veřejné telefonní sítě poskytovanou koncovým uživatelům a to výhradně ve vztahu k příslušným službám poskytovaným žalobcem. Tvrdí, že napadené cenové rozhodnutí bylo vydáno mimo správní řízení a zákonem stanovenou pravomoc žalovaného, takže nebylo možné jej napadnout oprávněnými prostředky stanovenými zákonem pro správní řízení. Žalobce dále uvedl, že si je po materiální stránce vědom, že se v případě napadeného rozhodnutí nesporně jedná o rozhodnutí o jeho ústavně zaručených subjektivních právech, což samo o sobě vede k přípustnosti soudního přezkumu ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod bez ohledu na konfliktní ustanovení zákonných předpisů nižší právní síly. Má za to, že žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí v podstatném rozsahu překročil svoji pravomoc, v důsledku čehož byl porušen čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V důsledku toho bylo porušeno i právo žalobce podnikat v mezích prováděcích zákonů ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Napadeným rozhodnutím je bezprostředně a zcela konkrétním způsobem zasahováno do majetkové sféry žalobce, a to zejména do jeho práva vlastnit majetek, které je zakotvené v čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Napadené rozhodnutí stanoví žalobci povinnost aplikovat za službu vytáčeného přístupu ke službám sítě Internet prostřednictvím veřejné telefonní sítě pevnou cenu ve výši a struktuře tak, jak jsou uvedeny v Ceníku telekomunikačních služeb společnosti Č. T., a. s.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě především uvedl, že napadené cenové rozhodnutí nebylo vydáno postupem podle obecných předpisů o správním řízení, ale na základě zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích, podle zvláštního právního předpisu (zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, s využitím ustanovení § 2b odst. 2 písm. b/ zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, podle něhož žalovaný vykonává rozhodnutí pro regulaci a sjednávání cen telekomunikačních služeb). Žalovaný považoval návrh žalobce za nepřípustný a postavil se na stanovisko, že by ho měl soud podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítnout. Žaloba totiž směřuje proti cenovému rozhodnutí žalovaného vydanému v jeho pravomoci ve věci soukromoprávní.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 3. 2004, č. j. 28 Ca 792/2002 - 53, žalobu odmítl. Vyšel z toho, že v daném případě žalovaný nerozhodl napadeným rozhodnutím o veřejném subjektivním právu žalobce, ale rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, když napadeným rozhodnutím stanovil pevné ceny vytáčeného přístupu ke službám sítě Internet prostřednictvím pevné veřejné telekomunikační sítě společnosti Č. T., a. s. Za použití § 130 odst. 1, § 68 písm. b) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Městský soud v Praze žalobu odmítl a žalobce poučil o možnosti domáhat se svého práva podáním žaloby ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení (§ 46 odst. 2 a § 130 odst. 1 s. ř. s.) u okresního (obvodního) soudu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) s odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. kasační stížnost. Kasační stížnost pak odůvodnil tím, že jeho žaloba neměla být odmítnuta, poněvadž v rozporu s názorem vysloveným rozhodnutím Městského soudu v Praze má za to, že se v případě cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 02/2002 jedná o rozhodování o jeho právech a povinnostech v oblasti veřejné správy. Jeho žaloba měla být proto městským soudem projednávána ve správním soudnictví podle soudního řádu správního. Na podporu tohoto svého tvrzení pak uvedl několik důvodů, které podrobně rozvedl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu ve smyslu § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Otázkou, kterému soudu náleží rozhodnout o žalobě proti cenovému rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu vydanému podle § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích, se zabýval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v některých svých rozhodnutích. Ve věci č. j. Konf 92/2003 - 18 (které se týkalo cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 06/PROP/2002, kterým se stanoví způsob výpočtu cen za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro službu koncového volání do veřejných pevných telekomunikačních sítí) a ve věci č. j. Konf 103/2004 - 20 (které se týkalo cenového rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 03/PROP/2003, jímž se stanoví způsob výpočtu cen za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání a maximální ceny za propojení veřejných telekomunikačních sítí pro zprostředkování přístupu ke službám bezplatného volání, a to z veřejných pevných telekomunikačních sítí) dospěl ke shodnému závěru, že cenové rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu vydané podle § 78 odst. 2 zákona o telekomunikacích je veřejnoprávní regulací v oblasti cen. Byla-li proti takovému rozhodnutí podána u soudu žaloba, náleží o ní rozhodnout soudu ve správním soudnictví. Z vyložených důvodů proto zvláštní senát vyslovil podle § 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb., že rozhodovat o žalobě proti cenovému rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 03/PROP/2003 a č. 06/PROP/2002 náleží soudu ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že závěry zvláštního senátu lze vztáhnout i na předmětnou věc. Nutno proto vyjít z toho, že rozhodovat o žalobě proti cenovému rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu č. 02/2002, kterým se vydávají pevné ceny vytáčeného přístupu ke službám sítě Internet prostřednictvím pevné veřejné telekomunikační sítě společnosti Č. T., a. s., náleží soudu ve správním soudnictví. Z tohoto důvodu bylo napadené usnesení zrušeno a věc byla vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdlil
předseda senátu